

Vi Vân

Xuân Mậu Thân còn hằn ghi dấu trong lòng tôi vì đó là lần đầu tôi trực diện và cảm nhận được không khí chiến tranh qua xác người, đạn bay, súng nổ. Đó cũng là mùa xuân đầu tiên của cô gái 18 tuổi mộng mơ đã ôm ấp hình bóng một chàng trai oai phong, kiêu hùng, và anh dũng.

Cô gái đã đón nhận tình yêu và chấp nhận sống trong âu lo, chờ đợi, và nhưng nhớ để rồi cuối cùng nhận được tin anh gục ngã trên chiến trường vào một ngày xuân buồn hiu hắt.

Ôi! Thương tiếc biết bao, những người chiến sĩ VNCH đã quên cả tuổi thanh xuân, hiến dâng cả cuộc đời và máu xương cho non sông tổ quốc!

Tôi không thể quên giai đoạn chiến tranh tàn khốc này với những mối tình mong manh, trong đó con người vẫn sống thật nhân bản, với những hy sinh cao cả và yêu thương đậm sâu. Tôi không ngăn được dòng lệ thương tiếc những mối tình đổ vỡ, những cuộc sống ngăn ngùi, những chia lìa tan tác,... và không khỏi *Thương Quá Việt Nam!* Nhưng thôi... Hãy để yên cho người ở lại mang mãi mối tình buồn đến thiên thu...

ANH LÀ ÁNG MÂY TRÔI

Những cây đào trong vườn nhà tôi bắt đầu nở hoa, rung rinh trong nắng ấm. Màu trắng, hồng, đỏ làm cho khu vườn trở nên rực rỡ, tươi thắm hơn, nhưng cảnh sắc đó không làm tâm tư tôi thoải mái, vui vẻ. Tôi thơ thẩn dưới hàng đào ngắm từng cây, từng nhánh, hồn dâng lên một niềm băng khuâng cảm xúc. Mùa xuân đã về rồi, xuân này nữa đã mấy mươi xuân rồi, khoảng thời gian dài hơn nửa đời người mà sao tôi cứ ngỡ như một thoáng qua, kỷ niệm ngày ấy như vẫn còn hiện rõ trong vùng ký ức. Tôi thở dài, ngược nhìn lên bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng lơ lững trôi về một phương nào xa xôi vô định. Tôi chợt thấy buồn, chợt nhớ về anh, nghĩ về anh... Tôi muốn quay về khoảng thời gian đó, về nơi chốn đó, về lứa tuổi đó. Ôi! Một thuở đề thương, để yêu và một thời nhưng nhớ...

* * *

Mùa xuân năm Mậu Thân 1968, gia đình tôi dự định về quê ngoại để ăn Tết và ngày 28 Tết là chúng tôi đã có mặt tại nhà của ngoại rồi.

Nhà ngoại tôi nằm trong khu phố chợ của một quận thuộc tỉnh Vĩnh Long. Một phía mặt chợ sát Quốc lộ 4, còn ba mặt kia toàn là sông nước. Đêm 30 Tết, gia đình chúng tôi quây quần ăn uống và đón giao thừa với nhau thật vui vẻ. Trong khoảnh khắc này, giữa giờ trừ tịch tôi cảm thấy thời gian, không gian êm đềm tuyệt diệu, không có dấu hiệu gì của chiến tranh cả.

Rạng sáng mừng Một Tết, trong lúc mọi người chưa tỉnh giấc thì bỗng đâu từ tứ phía súng đạn nổ vang rền và nhiều tiếng la hét rộn người, hỗn loạn. Tiếng súng lớn, súng nhỏ nổ liên hồi và mảnh đạn rớt rào rào trên mái nhà, trước sân nhà... Mọi người kinh hoàng, tỉnh ngủ kéo nhau vào hầm trú ẩn. Tôi không biết phân biệt được tiếng súng nào là của quân đội ta, tiếng súng nào của bên kia.

Khoảng 4-5 tiếng đồng hồ sau, trời đã sáng tỏ. Khi nghe tiếng nổ ít hơn một chút, ông ngoại tôi mở hé cửa nhìn ra thì thấy từ

ba phía mặt sông, cờ của Việt Cộng treo rải rác đó đây và nhiều toán người mặc đồ đen, đồ xanh ló nhỏ bên kia sông. Phía bên này chiến sĩ của ta cũng trang bị súng ống đầy đủ sẵn sàng chiến đấu, bên kia bắn qua, bên này trả lại. Lần đầu tiên trong đời tôi sống kề cận với mặt trận, nghe đạn róc súng nổ và chứng kiến tận mắt nỗi kinh hoàng của chiến tranh qua những xác người lính của hai phía, trên hai bờ sông.

Trận chiến cứ kéo dài như thế. Việt Cộng mở nhiều đợt tấn công hòng chiếm Chi Khu. Quân đội ta quyết tâm giữ vững tuyến phòng thủ, bảo vệ vòng đai Chi Khu và khu chợ. Rải rác đó đây xác của lính bên kia bỏ lại sau những đợt tấn công bị thất bại. Khoảng giữa trưa tôi nghe có tiếng xe lạ, lên nhìn ra thấy mấy chiếc xe thiết giáp đang chạy tới, lui trên quốc lộ và hình như quân đội ta có vẻ đông đảo hơn. Ông ngoại tôi vui mừng loan tin cho cả nhà hay là có lực lượng tăng viện của ta đến rồi. Thật đúng lúc, nếu không với số binh lính ít ỏi của Chi Khu làm sao chống cự được một lực lượng địch quân đông đảo như thế.

Buổi chiều mừng Hai Tết, súng từ bên kia sông bắn sang ít hơn, ngoại tôi gan dạ mở cửa bước ra ngoài và gặp được một anh sĩ quan trẻ mặc áo giáp, mang súng ngắn bước tới chào ngoại tôi. Ngoại mời anh vào nhà uống cà phê, ngoại còn bảo tôi pha một bình cà phê lớn và đưa vài cái ly ra mời mấy anh lính đang đóng ngoài kia uống vì suốt đêm các anh đã không được ngủ, phải cõ thủ, canh gác ngăn ngừa đối phương vượt sông qua. Anh sĩ quan trẻ đó nói cho ngoại tôi biết là sáng ngày hôm qua Việt Cộng đã làm một cuộc tổng tấn công trên toàn lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa chớ không riêng gì nơi đây. Toán quân của anh chắc sẽ không được tiếp viện hay yểm trợ gì nữa vì những lực lượng quân đội nồng cốt của ta phải về bảo vệ hoặc giải vây cho Sài Gòn và các thành phố lớn. Do đó những cứ điểm nhỏ phải tự lo liệu lấy. Thật là may mắn, đơn vị của anh được điều động đến đây kịp lúc.

Tôi được biết anh sĩ quan đó tên Nguyên vì bảng tên trên áo. Anh cho biết, theo tin tức vừa được báo cáo là hiện giờ chỗ này đã bị cô lập. Hai ngã đường, một về tỉnh Vĩnh Long, một

về tỉnh Cần Thơ đã bị gián đoạn vì Việt Cộng đã chiếm đóng, ba mặt sông kia cũng đều là người của họ.

Ngày mừng Bốn Tết, anh Nguyên đến cho ngoại tôi biết, anh em binh sĩ không còn lương thực. Phía bên Chi Khu cũng không có khả năng cung cấp lương thực cho lính của anh nên anh nhờ ngoại tôi xin dân chúng giúp đỡ. Rất may mắn, dù thức ăn của ngày Tết đã hết nhưng ở đây là vùng quê của miền Nam nên nhà nào cũng có sẵn một vài bao gạo trong nhà. Khi tin tức này được truyền ra, dân chúng trong các khu phố chợ, kẻ nấu cơm, người nấu cháo, mang bánh, nước ra ủng hộ, chia sẻ với các chiến sĩ. Chính lúc này mới thấy được tình quân dân cả nước, thật thấm thiết và cảm động.

Có một chuyện thật khó quên trong đời tôi được chứng kiến. Đó là ông chủ lò “ấp vịt con” ở đối diện với nhà ngoại tôi đã đem cả lò trứng vịt ra phân phát cho bà con và ủy lạo các anh chiến sĩ. Ông cho biết, trước Tết ông đã mua mười ngàn (10,000) trứng vịt tươi để cho vào lò ấp thành vịt con bán cho nông dân sau Tết. Nhưng trước tình thế quân dân thiếu lương thực ông mang ra cho tất cả, gia đình tôi cũng có phần. Tôi không thể nào quên tình cảnh lúc đó, ngày nào cũng ăn trứng vịt, nhà nào cũng ăn trứng vịt, ai ai cũng ăn trứng vịt. Lúc đầu còn được ăn trứng vịt tươi, từ từ trứng đổi màu rồi thành trứng có con (trứng vịt lộn). Ban đầu trứng có con vịt nhỏ sau thì con lớn hơn nhưng cũng phải ăn vì đâu có chợ. Mấy năm sau đó mỗi lần thấy trứng vịt là tôi ngán vô cùng.

Những ngày quân dân chúng tôi bị bao vây ở cái quận lỵ xa xôi đó, anh Nguyên thường ghé qua nhà tôi, có khi uống cà phê với ngoại, khi thì ăn cơm với gia đình tôi. Tôi dần dần quen anh, anh cứ gọi tôi là cô bé, tôi đã 18 tuổi rồi, bé gì mà bé chứ! Anh nói anh đã 25 tuổi, thì ra anh lớn hơn tôi tới 7 tuổi, hèn nào cứ chê mình là cô bé.

Tôi rất nể phục anh từ phong cách chỉ huy lính tráng, từ sự lo lắng quan tâm cho đồng đội, từ bản phận và trách nhiệm của anh đối với dân chúng trong giai đoạn sống còn này. Có lẽ quân trường đã rèn luyện cho anh thành một người chỉ huy giỏi, xuất sắc. Anh nói với ngoại tôi rằng anh xuất thân từ

trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt, tôi cũng có hai người anh họ học ở trường đó nên ngoại tôi càng mến anh hơn và coi anh như con cháu trong nhà. Bên cạnh sự cứng rắn, nghiêm chỉnh anh cũng có nhiều tình cảm, thân thiết, dễ mến. Tôi đã từng nhìn thấy anh rơi nước mắt, trông thật đau đớn xót xa trước thi thể người lính bị tử thương. Tôi rất cảm kích anh và xem anh như người thân thiết trong gia đình.

Có một ngày anh hỏi tôi:

- Cô bé học tới đâu rồi?

Tôi tức giận vì câu hỏi ra vẻ kẻ cả của anh nên trả lời:

- Mới học lớp ba trường tiểu học, vừa mới biết đọc, biết viết... thư tình thôi.

Anh thân nhiên trước thái độ của tôi:

- Giận rồi phải không? Anh hỏi vậy có xúc phạm gì tới cô bé đâu mà giận dữ thế?

Tôi sùng sộ trả lời:

-Tết này tôi đã 18 tuổi rồi, anh nghĩ tôi đang học lớp mấy? Không thông minh chút nào cả.

Anh mỉm cười:

-Thôi huê nhé! Không ngờ cô bé cũng chanh chua góm.

Tôi đâu chịu thua:

- Chanh chua như vậy mới không bị anh bắt nạt.

Anh lắc đầu:

- Anh chịu thua cô rồi, cô Thảo Chi ạ!

Tôi ngạc nhiên vì trong nhà có ai kêu tên tôi đâu, ở nhà tên tôi là “Mít Ướt” vì tôi rất dễ khóc:

- Anh biết tên tôi từ lúc nào vậy?

- Biết lâu rồi, anh hỏi ngoại em vì anh biết “Mít Ướt” đâu phải là tên thật của em.

Tôi cười:

- Coi như anh cũng thông minh.

- Giờ chịu cười rồi phải không? Không giận nữa chứ?

Tôi nhún vai nhìn anh, không trả lời.

Liên tiếp mấy ngày sau đó không thấy anh ghé qua nhà, nghe nói anh dẫn lính đi tấn công với một toán Việt Cộng vừa đột nhập qua sông, rồi sau đó không biết anh đã đi đâu mất dạng. Tôi chợt nhớ ra anh chưa từng hỏi địa chỉ nhà tôi cũng như tôi

không biết địa chỉ KBC của anh, nếu không còn gặp mặt hoặc mất liên lạc với anh thì buồn biết mấy! Tôi thấy mình thật vô duyên, đáng ghét, người ta là cái gì, đã hứa hẹn gì với mình đâu mà quan tâm đến người ta nhiều như vậy? Mình chẳng qua là cô bé trong mắt anh ta thôi, chắc chắn anh ta đã có người yêu rồi. Hai mươi lăm tuổi lại là một sĩ quan cán trường, oai dũng làm gì trái tim còn trống vắng? Nhưng tôi đã thầm thích anh, thầm cảm mến anh, mỗi ngày tôi đều pha cà phê cho anh uống, nấu cơm cho anh ăn, đôi khi cãi cọ, móc mỏ nhau như chỗ thân tình. Hình ảnh người chiến sĩ kiêu dũng, hào hùng đó ẩn hiện trong tâm hồn tôi, tôi không thể nào phủ nhận được.

Mấy ngày sau, qua các đài phát thanh tôi được biết quân đội ta đã đẩy lui địch quân và làm chủ tình hình trên toàn lãnh thổ trở lại. Dân chúng vui mừng, hò reo vì đất nước vừa thoát qua đại nạn. Quốc lộ trước nhà ngoại tôi đã được khai thông, xe cộ chạy qua lại bình thường như cũ.

Chiều hôm ấy tôi mừng rỡ khi thấy anh quay về một mình với chiếc xe Honda mượn của ai đó. Anh hấp tấp bước vào nhà từ già ngoại tôi và gia đình. Tôi muốn nói chuyện và hỏi thăm anh vài điều nhưng anh không có thì giờ, anh nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, lưu luyến:

- Anh được lệnh phải chuyển quân đi gấp, không có thì giờ trò chuyện cùng Chi, anh có nhiều điều muốn nói với em lắm. Chi cho anh địa chỉ nhà em để anh viết thư hoặc có dịp sẽ ghé thăm em.

Tôi viết vội địa chỉ trao cho anh:

- Anh đi gấp lắm sao?

-Ừ, anh phải đi liền đây, sẽ có dịp gặp lại em mà.

Anh đưa tay tát nhẹ vào má tôi rồi vội vàng ra cửa leo lên xe phóng thật nhanh. Tôi đứng nhìn theo đến khi mắt hút bóng xe, lòng buồn man mác. Biết có còn gặp anh nữa không? Biết mình có duyên số gì với nhau không? Những người trai này, những người chiến binh ngoài trận tuyến như anh, ai biết được ngày mai, “cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi”.

Tôi đi bộ ra bờ sông, buổi chiều nước dâng cao, loang loáng ánh tà dương, hai bên bờ những cây mai vẫn còn khoe sắc

vàng rực rỡ. Tôi ngược nhìn lên bầu trời mênh mông có nhiều mây trắng. Anh cũng như những áng mây kia, cứ đi, đi mãi, sẽ về đâu, dừng lại ở đâu trên suốt dặm đường dài? Có phút giây nào anh muốn quay về chốn cũ, tìm lại dấu giày saut trên lối nhỏ không? Có bao giờ anh nghĩ đến một thứ tình cảm chợt thoáng qua nhẹ nhàng, êm ả và bay theo mây trời vương vấn bước chinh nhân? Có bao giờ anh hiểu được nỗi buồn của một người con gái vừa chợt biết nhớ thương không? Nhưng thôi, em chỉ cầu mong anh luôn khỏe mạnh và hy vọng một ngày nào được gặp lại anh.

Thế rồi một tháng sau tôi nhận được lá thư đầu tiên anh viết giữa vườn cây sơ-ri của xứ Gò Công bên bờ biển Tân Thành dạt dào sóng vỗ.

KBC ngày...tháng...năm...

Thảo Chi thân mến,

Anh không biết dùng danh từ nào để gọi em vì thời gian chúng ta gặp nhau quá ít chưa đủ để tâm tình, dù cả hai, anh và em, đều biết lòng mình nghĩ gì, muốn gì. Nếu em cho phép lần sau anh sẽ gọi là...Thảo Chi thương mến nhé!

Anh viết thư này cho Chi khi đang đóng quân ở tỉnh Gò Công, bên bờ biển Tân Thành, giữa một vườn cây sơ ri sai trái. Những trái sơ ri tuy chua chua nhưng hương vị đậm đà khiến người ăn vào nhớ mãi khó quên. Cũng như Thảo Chi của anh vậy, có hơi “chua chua” nhưng vị chua đó làm anh luôn nhớ tới em, không thể nào quên được. Đừng nổi giận lên nghe cô bé chanh chua, anh đùa một chút thôi.

Ngoài kia mặt biển mênh mông bát ngát, chạy xa tít tận chân trời, sóng đuổi bắt nhau từng đợt, âm hưởng thật êm tai. Anh ngáy ngáy với hơi biển ngáy ngáy mùi muối mặn, nồng nàn, dễ chịu. Xa kia, dọc theo bờ biển là vườn na đầy sức sống, trái trĩu đầy cành, thơm tho, khiến anh cảm nhận được hương vị ngọt ngào của bầu sữa Mẹ Việt Nam. Ôi! Nếu không có chiến tranh thì quê hương mình đẹp làm sao!

Anh nhớ về em, mừng tượng đến khuôn mặt, mái tóc, nụ cười thơ ngây trong sáng của em, anh chợt ảm lòng. Ước gì một

ngày nào đó anh sẽ đưa em đến đây cho em tha hồ hái trái (nhớ phải trả tiền đó nghe).

Anh biết giờ này em đang cắm cúi bên quyển Vạn Vật Học dày cộm, nặng trĩu, cố gắng thật nhiều cho kỳ thi tới, mong em được nhiều may mắn nhưng cũng phải giữ gìn sức khỏe. Anh sẽ đến thăm em một ngày rất gần đây, trong kỳ phép tới, dù chưa biết bao giờ. Anh chưa dám hứa gì với em vì anh là lính, là áng mây trời trôi đi, trôi mãi theo chiều gió bạt. Anh cứ trôi theo cơn lốc xoáy của chiến chinh, không biết bao giờ mới được dừng lại, anh sợ sẽ làm cho em thất vọng.

Thôi anh ngừng ở đây, nói nhiều sẽ làm em buồn, xao lãng học hành.

Chúc em ngủ ngon.

Khôi Nguyên

Tôi áp thư Nguyên vào ngực nghe niềm rung cảm dâng ngập tâm hồn vì anh là ước mơ, là hy vọng của em.

Rồi tôi liên tiếp nhận được lá thư thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm... của Nguyên, thư nào anh cũng buồn bã nhớ nhung cô gái nhỏ mới quen mà đã nghe nặng lòng lưu luyến. Có lẽ định mệnh đã ràng buộc chúng tôi từ những ngày cùng chung hoạn nạn ở quê ngoại.

Khoảng sáu tháng sau, vào buổi trưa, một anh lính ngập ngừng hỏi thăm từng nhà trong xóm tôi về cô bé tên Thảo Chi. Tôi mừng rỡ khi nhận ra anh từ xa, tôi chạy ra đường gọi lớn:

- Anh Nguyên, Chi ở đây nè!

Anh quay lại thấy tôi mắt sáng lên:

- Ô, Chi đó à? Anh sợ tìm không gặp em.

Tôi hân hoan mời anh về nhà, mẹ tôi vẫn còn nhớ anh sau khi anh chào hỏi, bà rất cảm kích anh:

- Hôm Tết rồi nếu không có sự can đảm, kiêu hùng của các cậu dân chúng trong cả khu chợ đó đã chết hết rồi. Nhớ lại còn thấy hãi hùng quá, cảm ơn các cậu rất nhiều.

Buổi chiều hôm đó mẹ cho phép tôi và anh ra phố vì bà rất quý mến anh, hơn nữa tôi cũng đã lớn rồi sẽ biết chừng mực trong sự giao tiếp với bạn trai.

Chúng tôi không dùng xe, hai đứa thả bộ lang thang vừa đi vừa tâm sự. Trời bắt đầu vào hè, những cây phượng vĩ bên đường nở rộ, màu đỏ thắm thiết nhưng gợi đầy nỗi nhớ thương lưu luyến vì có những cuộc chia ly, tiễn biệt buồn. Có bao nhiêu người con trai sẽ rời bỏ trường yêu bạn mến để tòng quân? Có bao nhiêu người con gái sẽ xếp trang thư cũ để theo chồng về một phía trời xa? Bao nhiêu người ra đi, bao nhiêu kẻ ở lại đều mang tâm trạng u buồn, nuối tiếc như nhau, dù ai cũng biết rằng không có buổi tiệc nào mãi mãi không tan!

Nguyên chột nắm tay tôi:

- Em sắp sửa thi rồi phải không? Ráng lên nghe cô bé. Lần tới anh về sẽ khao thưởng cho cô Tú của anh.

Tôi cảm động:

- Anh hứa chắc không? Như vậy em sẽ không dám để bị rớt đầu. Em học không những chỉ vì mình mà vì anh nữa đó.

Nguyên đưa tay gõ vào đầu tôi:

- Xạo hoài cô bé. Khi anh quen em thì em đã học lớp đệ Nhất rồi mà dám nói là vì anh nữa.

Tôi giận dỗi phát cho anh một phát vào vai:

- Ai cho anh nói chuyện với em như thế? Không tôn trọng em chút nào hết.

Anh quay qua, hai tay ôm lấy mặt tôi:

- Anh xin lỗi, anh cố ý chọc em thôi. Giờ không đùa nữa nhé!

- Buông em ra, người ta cười kìa.

Thật ra không có ai cười, chỉ có hai đứa tôi cười vang thôi. Chúng tôi đi qua những con đường dài hun hút. Nắng chiều nhuộm vàng cả lối đi, gió mơn man luồn qua kẽ lá tạo nên những âm điệu mơ hồ như hơi thở nhẹ của loài chim câu. Bóng chúng tôi đổ dài bên nhau, những bước chân bắt đầu rời rã. Nguyên nói:

- Mình tìm chỗ nào nghỉ chân đi em. Anh lặn lội đã quen nhưng chắc em mỏi chân rồi đó.

- Dạ, cũng được.

Anh đưa tôi đến một quán cà phê ca nhạc nằm giữa một khu vườn đầy cây kiểng và hoa thơm. Đây đúng hơn là một căn biệt thự xưa được sửa sang lại làm nơi thương mại. Có lẽ chủ nhân là người có kiến thức rộng nên cách trang trí rất thanh

lịch, trang nhã, nhưng không kém phần lãng mạn, dễ thu hút khách hàng.

Chúng tôi ngồi ở một bàn nằm bên ngoài quán, nơi một góc của khu vườn, dưới cây ngọc lan thoang thoảng hương thơm. Nguyên nhìn chung quanh rồi thở dài:

- Ở đây bình yên quá, cuộc sống đẹp như mơ. Ngoài kia tụi anh đánh đấm hằng ngày, giành giật từng ngọn cây, từng tấc đất với quân thù, sống chết trong đường tơ kẻ tóc, nhiều lúc không có giờ ăn, giờ ngủ nữa.

Tôi nhìn anh, tôi thấy thương mến và xúc động biết bao! Tôi tự nguyện với lòng sẽ vì anh tất cả, chỉ biết có anh mà thôi. Nguyên bỗng hỏi tôi:

- Em có thích nghe anh hát không? Để anh lên hát tặng em một bản nhé!

- Vậy thì thích quá, chắc anh hát hay lắm.

- Không hay đâu nhưng vì em, cho em thôi.

Tôi cảm động cầm tay anh:

- Vậy anh lên hát đi, em sẽ lắng nghe thật kỹ.

Anh bước lên bục sân khấu với màu áo lính chưa sạch bụi sa trường, với đôi mắt đăm chiêu xa vắng, với mái tóc bông bênh vì chinh chiến ngược xuôi. Anh nhìn về phía tôi, giọng buồn như tâm tình anh đang u ất: "... Đêm chia ly buồn gì sao chẳng nói, chỉ nghe em nói nhỏ trở về thôi. Ngày buồn tênh tiền đưa chiều vào tối, mỉm môi cười mà nhớ thương không nguôi. Xa nhau chưa mà lòng nghe quạnh vắng? Đường thênh thang gió lộng một mình ta..."

Tôi nghe tiếng của hai cô gái ngồi gần đó xầm xì với nhau:

- Không ngờ anh trung úy này hát hay đến thế, không thua gì ca sĩ.

- Có người đẹp ngồi kế bên mà sao giọng ca nghe u buồn ray rứt như tan vỡ tình yêu vậy?

Thật sự anh hát rất hay, giọng trầm ấm, ray rứt, truyền cảm, như xót xa, như thương mến, xen lẫn một chút ngậm ngùi. Anh làm nước mắt tôi đã rơi ướt má tự lúc nào mà không hay biết cho đến khi anh về ngồi gần bên tôi.

Nguyên nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi, anh nói:

- Có gì mà em xúc động như vậy? Chỉ là một bài ca buồn thôi.

Mai đây nếu em chấp nhận anh, chấp nhận người lính trận như

anh em sẽ phải gặp những chuyện buồn bã, bi ai hơn. Anh không dọa em đâu, thật đó.

Tôi quay sang anh giọng còn sưng nước mắt:

- Em không ngại đâu, dù buồn bã, dù bi ai em vẫn chấp nhận và xin được chia sẻ cùng anh. Đối với em, anh thật dũng cảm, thật cao cả, thật xứng đáng để cho em buồn thương, đau khổ, nhớ nhung.

Nguyên choàng tay ôm vai tôi và hôn nhẹ lên tóc tôi. Tôi sung sướng nghẹn ngào và cảm thấy hình như mùa hè chưa đến, còn mãi là mùa xuân. Mùa xuân trong tiếng đạn bay sừng sồ, mùa xuân của hôm nào em được lo lắng, chăm sóc cho anh từng ly cà phê, từng bữa cơm đạm bạc trong hoàn cảnh khó khăn.

Tôi chợt hỏi Nguyên:

- Anh Nguyên này, hồi Tết khi ở nhà ngoại em, anh chú ý tới “cô bé” từ khi nào?

- Từ khi anh nhìn thấy em lúc nào cũng ôm quyển Vạn Vật Học trong tay kể cả lúc đạn bắn ầm ầm ngoài sân. Anh thấy em hiếu học, thật ngoan, nhìn em ngây thơ, vô tư anh cảm mến ngay. Anh đã phải bỏ học nửa chừng vì bổn phận làm trai nên anh rất hâm mộ những người còn được may mắn đến trường.

Tôi nhìn anh lòng xót xa như chính tâm trạng của mình đang luyện tiếc tuổi học trò hoa mộng. Tôi an ủi anh:

- Anh biết không, màu áo trận của anh cũng làm cho đám học trò tụi em ngưỡng mộ, kính phục, quý mến biết bao.

Anh chỉ cười nhẹ rồi đưa tay xoa đầu tôi:

- Em cố nói cho vui lòng anh đó sao?

- Không đâu, thật ra trong cuộc đời của mỗi người chúng ta đều có những điều đáng trân quý, đáng yêu, đáng sống. Không nên so sánh anh ạ!

Anh gật đầu:

- Em nói đúng. Thôi đừng bàn về chuyện đó nữa, giờ nói chuyện của em đi.

- Chuyện gì của em?

- Chuyện... em có thương, có mơ mộng anh chàng nào không?

Tôi trả lời ngay:

- Dĩ nhiên là có chứ, anh ấy là người duy nhất trong tim em. Anh có biết là ai không?

Nguyên cười cười:

- Anh ấy là ai vậy?

- Em không nói ra đâu, sau này có dịp em sẽ cho anh biết.

Mặt anh hơi thất sắc, anh nắm chặt tay tôi:

- Chi, em nói chơi hay thật?

Tôi mở to mắt trêu anh:

- Anh nghĩ sao?

- Anh không đùa đâu, anh hỏi em đó có phải là thật không?

Vậy thì em coi anh là cái gì?

Thấy anh có vẻ tức giận, tôi nghiêm chỉnh lại:

- Em chọc anh thôi, có ai thèm cô bé chanh chua của anh đâu mà anh lo quá vậy. Người mà em nhớ mong ngày đêm là anh đó, anh Nguyên. Tuy chúng ta quen nhau trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng em cảm thấy như chúng ta đã quen thân từ lâu lắm vậy. Và tình cảm của em cũng đã dành trọn cho người trai sương gió rồi.

Anh thở ra nhẹ nhõm, mỉm cười đưa tay kéo tôi sát vào lòng. Hình như tôi nghe được tiếng tim anh đang reo vui trong lồng ngực và tôi chợt thấy ấm áp một bên má. Chúng tôi miên man trong niềm hạnh phúc vừa chợt đến thật êm đềm, thật tha thiết...

Bỗng Nguyên đưa tay nhìn đồng hồ rồi kéo tôi đứng lên:

-Thôi mình về đi em. Đi lâu quá mẹ em sẽ trách anh, lần sau bà cấm cửa không cho anh đến là nguy.

Tôi theo anh ra về. Đêm xuống rồi, thành phố hắt hiu buồn vì ngoài kia cuộc chiến còn tiếp diễn cũng ảnh hưởng đến đây không ít. Người ta cố cười để quên nỗi buồn vì người thân xa vắng, người ta cố ồn ào để lấn át tiếng súng đạn xa xa.

Rồi Nguyên trở về đơn vị nói tiếp đời chinh nhân hiểm nguy gian khổ, nói tiếp những ngày dài với máu lửa đao binh. Tôi miệt mài học hành để đạt được kết quả tốt như ý muốn của anh, và tôi đã đỗ kỳ thi năm đó. Tôi mừng rỡ viết thư báo tin cho Nguyên, mong anh về để khao thưởng cho tôi, để cùng nhau chia sẻ niềm vui và những mong chờ nhưng nhớ. Nhưng thư đã gửi đi ba lá mà thư hồi âm thì không thấy, tôi buồn bã

và lo lắng vô cùng, anh bận hành quân hay chuyện gì đã xảy ra? Ngày nào ông phát thư đi ngang nhà tôi cũng lắc đầu:

- Xin lỗi nghe cô Chi, lại làm cô thất vọng nữa rồi.

Tôi cười héo hắt:

- Cám ơn bác, không sao đâu.

Những buổi chiều tôi thường thơ thẩn nhìn lên bầu trời bao la mênh mông mà nhớ anh thật nhiều. Anh hay ví mình như áng mây trôi, anh trôi đi, trôi mãi theo dòng binh biến.

Không, em không muốn anh là áng mây, vì mây thì sẽ trôi đi mãi mãi không bao giờ quay trở lại. Em muốn anh là cánh chim trời, chim bay khắp ngàn phương, chim tung lướt ngoài muôn trùng xa thẳm, chim phiêu bạt qua mấy nẻo sông hồ...

Nhưng có một ngày nào đó chim sẽ mỏi cánh, rã rời, muốn tìm một tổ ấm, tìm một nơi trú ẩn êm ái cho tâm hồn để quên đi gió bụi ngoài xa, quên đi bầu trời giông bão. Ngày đó em và anh sẽ cùng nhau xây một mái gia đình thật ấm, thật êm cho toại niềm mơ ước. Ngày ngày chúng ta sẽ ngồi bên nhau cùng ngắm bình minh đỏ rực chân trời, ngắm hoàng hôn nhuộm vàng xác lá, ngắm trăng lên giữa đỉnh trời cao, chúng ta sẽ được gần bên nhau mãi trong cảnh thanh bình của đất nước.

Nhưng dù anh là cánh chim trời như tôi hằng mong ước hay là áng mây trôi như anh nghĩ, anh cũng không bao giờ quay trở lại. Vì lá thư kế tiếp tôi nhận được không phải là thư anh mà là thư của người bạn anh báo tin cho biết, anh đã nằm xuống bên bờ biển Tân Thành vĩnh viễn. Anh sẽ được nghe những điệu sóng biển triền miên ru ngủ, anh sẽ được nghe gió biển rì rào tỉ tê than thở, anh sẽ được nghe từ trong gió, trong mây tiếng nức nở nghẹn ngào của người tình bơ vơ, lạc lõng: "... Xa nhau chưa mà lòng nghe quạnh vắng? Đường thênh thang gió lộng một mình ta..."

Bây giờ mình đã thật sự xa nhau rồi đó anh, và anh đã bỏ lại em một mình giữa con đường thênh thang lộng gió... Nguyên ơi, Nguyên ơi, anh đã lỗi hẹn với em rồi! Áng mây trời đó đã trôi đi và không bao giờ quay về chốn cũ nữa, vĩnh viễn... muôn đời ly biệt!

VIVÂN